

И защото бѣдниятъ Марко, съвсѣмъ зачуденъ отъ това обращение, не се помръдналъ, слугата го изпасалъ силно съ камшика.

Станалъ Марко, но изгледалъ прѣзрително слугата. А когато този полскалъ да го натовари както другитѣ магарета, той отказалъ и почналъ да хвърга чифтега къмъ него, — нѣщо, което много озадачило слугата. Съ голѣми усилия той сполучилъ да му надвие и за наказание на упорството му качилъ отгорѣ му единъ човаль повече, отколкото на другитѣ магарета. Тѣзи останали много доволни и почнали да се смѣятъ на горделивеца.

Посраменъ, съ наведена слава и уклепнали уши, нещастниятъ Марко трѣгналъ заедно съ другитѣ. Но тѣзи обноски и подигравки му се видѣли толкова тежки и оскърбителни, че той не можалъ да ги прѣнесе, и на слѣдната нощъ избѣгалъ отъ господаря си.

Прѣзъ цѣлия день той се скигалъ насамъ — нататъкъ изъ полето. Нѣмалъ друго за храна освѣнъ трѣвицата, но пѣкъ нѣмалъ и човали на гърба си.

Надвечеръ Марко изпадналъ въ една гора, дѣто срѣщналъ едно непознато животно. Това билъ вълкътъ.

На кумчо вълчо потекли лиги, като видѣлъ самъ магаре въ гората. Той можелъ, ако поиска, веднага да го навали и разкъса грѣцмуда му; но прѣсмѣтналъ, че не ще може да го отвлѣче при своитѣ си. Затова той почналъ учтиво да се разговаря съ магарето.

Марко, койго обичалъ, както всички суетни, много да приказва, разказалъ на вълка въ нѣколко думи цѣлата си история.

Вълкътъ се показалъ състрадателенъ къмъ онеправдания горделивецъ, и му обѣщалъ да го заведе при животни, които ще знаятъ да цѣнятъ неговитѣ заслуги. Марко билъ отведенъ навжтрѣ въ гората, близу до легловището на вълка, дѣто доставилъ богато угощение на зарадваното кумчово сѣмейство.

ГЛУПАВАТА ЖЕНА

Стара баба Рада отъ Клисуре града щомъ лена изпреде и Глупча (въ дома му) заведе, пакъ кждѣлка зема и приказка почна:

Живѣли нѣкога мъжъ и жена. Жената била мързелива и глупава. Мъжътъ още слѣдъ свадбата разбралъ, каква била жена му, но помислилъ, че такъвъ му билъ късметътъ, и почналъ съ всички сили да обработва своята зеленчукова градина, която била далечъ отъ селото 4—5 километра. Въ дома си той рѣдко се връщалъ. Отъ дългата работа ризата му се окжсала, затова той помолилъ жена си да му ушие нова. Захванала жената да шие ужъ, но ризата все не ставала. Мъжътъ ѝ, като се връщалъ дома, питалъ: Жена, уши ли ми ризата?

— Скоро, мъжо, скоро ще я уший и щомъ я свърша, сама ще ти я донеса на градината. Най-сетнѣ довършила жената ризата и трѣгнала да я носи. Пътътъ водилъ прѣзъ една малка горичка. Духалъ вѣтръ. Като вървѣла жената, изплашило я странното скриптене на една шипка, чийто клони разлюлѣвалъ вѣтрътъ. На жената ѝ се сторило, че шипката говори и я вика. Отбива се тя при шипката и я пита: „Ти, калино шипке, да не искашъ да занесешъ ризата на моя мъжъ?“ Вѣтрътъ силно надулъ клонитѣ на шипката, и тя наново заскриптѣла. На жената ѝ се сторило, че шипката е съгласна, и казала: „Щомъ искашъ, азъ я оставямъ, ти да я занесешъ.“ Закачила тя новата риза на шипката и си отишла. Вечеръта градинарътъ се завръща, а жена му иде да го посрѣща и още на пѣтнитѣ врата му честити новата риза. Мъжътъ се зачудилъ и запиталъ, на кого е дала жена му ризата да му я занесе. — „На кого?“ — казала сепната жената, — „на калина шипката въ гората я дадохъ. Нима тя не ти я донесе?“ — Мъжътъ се изсмѣлъ на ума на жена си и ѝ казалъ, да